

Când Tata apelează la măsuri de urgență

26 martie 2004

Evelyn Mangîru

Încercând să explice motivul care ar fi stat la baza unor intervenții violente din partea lui Dumnezeu în viața oamenilor în trecut (potopul, plăgile din Egipt, omorârea lui Core, Datan și Abiram...) unele persoane argumentează că acelea au fost niște „măsuri de urgență” la care El a fost nevoit să apeleze în condițiile păcatului.

„Măsurile de urgență,” cu sensul de „amendamente” la legea veșnică, sunt întotdeauna justificate într-o guvernare dictatorială. Când cel aflat la conducere își dorește cu orice preț să păstreze controlul, trebuie să apeleze la „măsuri de urgență.” Dar „urgență” pentru cine sau pentru ce? Pentru propria-i autoritate, care este pusă în pericol și care trebuie păstrată cu orice preț.

Analizând caracterul lui Dumnezeu, observăm că cele dintâi principii pe care Și-a clădit Împărăția sunt cele ale dragostei și ale libertății. Dacă Dumnezeu ar fi dorit să păstreze cu orice preț controlul asupra ființelor care l-au întors spatele, poate că am fi înțeles necesitatea de a apela la „măsuri de urgență,” adică de a interpreta legea într-un mod cu totul special când vine vorba de propria Lui Persoană.

Dar pentru Dumnezeu „urgența” nu a fost a Lui Însuși, de a-Și păstra autoritatea (lucru pe care cu greu îl înțelegem privind prin ochelarii egoismului nostru adânc înrădăcinat), ci „urgența” era a copiilor Lui – de a-i salva din ghearele păcatului. Și pentru acest lucru nu a fost nevoie de nici un amendament la legea Sa, de nici un compromis, de nici un tertip, de nici o interpretare a legii în funcție de propriile interese, ci doar de o singură „măsură de urgență” născută din agape – sacrificiul de sine deplin și necondiționat. Așa înțelege un tată iubitor să intervină „de urgență” în viața copiilor săi aflați în pericol.

„Violența naște violență,” iar Dumnezeu nu putea folosi acest mijloc de constrângere și să Se aștepte ca fiii și fiicele Lui să mai creadă în principiile dragostei. Singurul mijloc de „constrângere” folosit de Dumnezeu este cel despre care ne vorbește Pavel în 2 Corinteni 5:14 (KJV) – dragostea agape, care se jertfește.

Studiată în lumina crucii, Biblia ne descoperă un Tată care nu poate accepta o închinare forțată, sub amenințare. El vrea ca fiii Săi să dorească să semene cu El. Dar cum poate învăța un fiu să semene cu tatăl său, dacă nu prin exemplu? „Ferice de cei

împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” „Ați auzit că s-a zis: ‚Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.‘ Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Orișicui vrea să se judece cu tine, și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine. Ați auzit că s-a zis: ‚Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.‘ Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drești și peste cei nedrești. (Matei 5:9, 38-45).

„Mulți tați își trâmbițează bunătatea; dar cine poate găsi un tată credincios? Tatăl neprihănit umblă în neprihănirea Lui; ferice de copiii Lui după El !” (Prov. 20:6, 7 – parafrazat).